

2. neděle adventní B

**Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!
Každý člověk uvidí Boží spásu. (Lk 3,4.6)**

První čtení

Izaiáš 40,1-5.9-11

Těšte, těšte můj národ – praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: "Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uvidí, že mluvila Hospodinova ústa." Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni (svůj hlas) a neboj se; řekni judským městům: "Hle, váš Bůh!" Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede.

Druhé čtení

2 Petr 3,8-14

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří (lidé) obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pomínou, živly se stráví žářem i země a všechno, co se na ní bude nalézat. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme – jak on to slíbil – nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: "Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!" Když Jan Křtítel (vystoupil) na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judsky kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a (přitom) vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyilkami a medem divokých včel. Kázal: "Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým."

K zamyšlení

Co v Adventu očekáváme? Očekáváme Boží příslib a naši touhu po životě plném světla, lásky, útěchy a bezpečí? Nebo konečný příchod Krista na konci věků, kdy svět, jak ho známe, pomine a naše životní rozhodnutí budou posuzována ve světle Boží spravedlnosti?

Oba aspekty jsou části našeho života a jsou jako takové v této době vánočních příprav důležité. Během roku nezapadají tyto dvě perspektivy do sebe tak jako v Adventu. Také dnešní čtení z Bible o tom hovoří: na jedné straně se po nás chce, abychom se tázali, zda je naše zvolené životní směřování dokonalé a spravedlivé; opravdové zhodnocení nás může vést k nepříjemnému zjištění, že tu a tam bylo něco změněno. Na druhé straně známe radostné očekávání, které nás naplňuje příslibeným životem u Boha, a které můžeme během vánočních svátků pozorovat v mnoha malých symbolických náznacích za předpokladu, že se nenecháme strhnout předvánočním komerčním zmatkem.

Naše naděje má svůj původ v upomínce na Boží jednání v dějinách, jak o tom hovoří dnešní ukázky z Bible. Také tehdy zažívali lidé tuto ambivalenci pocitů mezi radostí a strachem, úzkostí a nadějí, nejistotou a touhou. V prvním čtení jsou osloveni Izraelité v babylonském zajetí, to znamená národ, který prožívá hlubokou krizi identity, pokořený a plný nejistoty. Právě v této mezní zkušenosti se objevuje Bůh Izraele jako "Bůh s ... na cestě", který je schopen dělat nemožné: dát naději na nový a požehnaný život uprostřed bezvýchodné situace. Bůh nepopírá vinu Izraele, který se dostal do této obtížné situace částečně svou vinou, ale když je Bůh připraven ve své náklonnosti zasáhnout do dějin, říká tím současně, že odpouští hříchy.

Tak prošla staletí strachu, naděje, přání a snů, která byla poznamenána znovu se opakujícím proviněním lidstva a provázena vytrvalým Božím příslibem. A pak konečně přišel "počátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím." Tak jako v babylonském zajetí utěšoval a povzbuzoval Bůh svůj lid nadějí na návrat domů a na odpuštění. Ale tentokrát je odpuštění definitivní, neboť posílá mezi sebe a lid prostředníka, samotného svého syna.

Bůh nám slibuje radostnou zvěst spasení, každému a každé z nás, s našimi životními osudy, se všemi jejich krásnými i těžkými dimenzemi. Co bylo tenkrát úkolem Jana, je dnes úkolem naším: tato "radostná zvěst" v našem životě, našem světě, vyžaduje ruce, nohy i tvář. Také dnes potřebuje Bůh proroky, kteří budou připravovat cestu, kteří budou vyzdvihovat údolí a snižovat hory také proto, aby byla Boží náklonnost, útěcha a pravda hmatatelná i pro ty, kteří tápou a jsou nejistí. Tam, kde se toto zdaří, bude advent živý a Boží příchod se stane skutečností!